

Judecarea îngerului de către iarbă

Dumitru Ichim

JUDECAREA INGERULUI DE CĂTRE IARBĂ

A început surpatul de țărână
într-un singur loc, într-o parte,
pe mormântul ei
și nu s-a împlinit nici a șasea stămână
de la moarte.
În lipsa mea,
îngerul ei păzitor
se strecura după șoaptele somnului
și nu rareori adormise
cu ultimul rozariu în mână
din pinii Maicii Domnului,
iar pe locul furatului de vise,
ori cât de ușor i-ar fi fost penetul,
noapte cu noapte pământul
aproape nevăzut,
încetul cu încetul,
începuse să se surpe într-o parte
cu-adâncitură de bordei
în țărână,
deși nu trecuse nici a șasea stămână
de la moarte.
Dar într-o noapte iarba
pe îngerul păzitor în somn l-a surprins
și cu vântul la județ începu să-l certe:
Să te duci după norii tăi albi
și nici Dumnezeu de dincolo de ei să nu te
ierțe,
că am crezut că este roaba mea,
dar tu cu furțișag de veac
surpata-i și ei și mie clipa;
ca să te iert întinde-n alb aripa
ca să semnez cu-o rădăcină zborul tău.”
Judecătorul privi la îngerul din cer
și blând apoi spre ea:
”Pe aripă ai vrut să-i scrii
întorsul morții ca vocală’n iță?
Să ai răsplată timpul șters de cute
cum vârful tău ascute,
dar nu spre-a fi peniță,
spălătoreasă oarbă –
condei ce toarce omu-n scris de iarbă,

cu vârf de ac hapsân,
dar pentru înger și de dragul ei
îți scot din zale veriga de blestem
ca să ajungi amirosind a tei
și fân
în ieslea Lui din Betleem. ”